

Stoletý absolvent gymnázia

Jednoho teplého dubnového dopoledne jsem navštívila malebnou zahrádku v Černošicích. Hned u branky mě přivítal usměvavý postarší pán, který s nadšením zval do svého království. Když jsem vstoupila, vzadu na zahradě jsem uviděla bělovlasého muže, který se se spokojeným úsměvem probíral hlínou. Jakmile mě uviděl, rychle si sundal zahradní rukavice a zakřičel, že si musí jít umýt ruce, než mě přivítá. Poté, co odešel, se ke mně naklonil pán, jenž mě uvítal u branky, a pošeptal mi: „Tak to je můj tatínek. Můj stoletý tatínek.“

„Já jsem Jan Dragoun,“ představil se jen lehce shrbený postarší pán a pevně mi stiskl ruku. Bylo až k neuvěření, že tento muž, který maturoval na slánském gymnáziu už v roce 1932, a je tedy zjevně nejstarším žijícím absolventem, má ještě tolik elánu a tak čerstvou hlavu. Sypal ze sebe jména všech spolužáků i profesorů, kolegů, sršel vtipnými historkami, až mi to nedalo a otázala jsem se: „Nebude vám vadit, když s vámi udělám rozhovor?“ „Jé, ano,“ zareagoval nejdříve vesele. Upřímně se přiznám, že mi spadl kámen ze srdce, ale pan Dragoun mě hned uzemnil další větou a šibalským úsměvem: „To já nesnáším.“

Výborný student?

Jedna z mých prvních otázek samozřejmě směřovala na studium na gymnáziu, které tehdy ještě sídlilo v budově dnešního městského muzea.

„Docházel jsem do gymnázia pěšky z Kmetiněvse. Trať vlaku ale vedla přímo podél našeho domu, a tak občas, proti všem předpisům, mě pracovníci drah vzali vlakem do Slaného,“ zavzpomínal s úsměvem.

„Začátky studií byly ale těžké. Dostal jsem staré profesory, kteří vzdělávali opravdu postaru, a to mě moc nebavilo,“ přiznal bez okolků.

„Když přišli rodiče na první schůzku, jeden profesor jim dokonce řekl, že nejsem studijní typ a že bych měl školu raději opustit. Ale já ji nakonec stejně dodělal!“ zasmál se.

„Maturoval jsem z českého jazyka, dějepisu, fyziky a matematiky. Chtěl jsem z latiny, ale nakonec mi bylo oznámeno, pár dní před maturitou, že musím složit tuto zkoušku z matematiky. Ale zvládl jsem to. A všechno za jedna!“

Zajímalo mě, přirozeně, jestli se byl někdy podívat v nové budově gymnázia.

„Tam jsem nebyl, ale nakonec - proč bych ještě nemohl přijet, že?“

Vzpomínky téměř čerstvé

Po dokončení gymnázia nastoupil na právnickou fakultu, kde studoval pět let a úspěšně promoval v roce 1937.

„Byl tam jeden profesor, který vyžadoval, aby se jeho studenti učili z knihy, kterou napsal. Já si ji tedy koupil a přinesl si ji s sebou ke zkoušce. Když ji ten profesor viděl, podíval se na mě a požádal mě, abych mu tedy sdělil její stručný obsah. Jak chcete stručně převyprávět učebnici, to mi povězte...“

Po promoci jeho kroky směřovaly k jednomu pražskému soudu, kde pracoval asi dva roky.

„Já jsem za svůj život, myslím, oběhal snad všechny soudy v Praze – na Malé Straně, na Karlově náměstí... Poté jsem se dostal k advokacii. S platem 600 korun měsíčně! To už se s dneškem pomalu ani nedá srovnat.“

O všech svých zaměstnáních mluvil pan Dragoun dlouho a podle toho, co říkal, ve svém profesním životě se opravdu nenudil, protože svá pracovní místa měnil často.

Když stoletý nestihá

Na závěr naší schůzky jsem se pana Dragouna ještě zeptala na jeho záliby.

„Já jsem vždycky rád sportoval – fotbal, basketbal, i šachy jsem měl rád, ale ty už se mnou dnes nikdo nechce hrát. Mým největším koníčkem je zahrada.“

Když jsem se po ní prošla, pochopila jsem, že právě ten kousek přírody je celým životem pana Dragouna. Vzorně ostříhané stromky, pečlivě upravené záhony a nezapomenutelné uvítání se zabahněnými pracovními rukavicemi, to všechno ukazuje na fakt, že zahrádka drží tohoto muže stále vitálním. S jeho synem jsem se zastavila u kopy našťipaného dřeva, a když jsem se o ni začala zajímat, dočkala jsem se odpovědi: „On děda totiž nedávno dostal novou sekyrku...“

Může takto starého člověka trápit ještě něco jiného kromě zdravotních potíží? Ale samozřejmě! „Mám strach, že to letos všechno nestihnu. Jaro začalo tak pozdě a já mám ještě tolik práce!“

Musím říci, že popovídat si s člověkem, který už se na této planetě pohybuje více než sto let, byl neskutečný zážitek. Upřímně jsem se bála, že se setkám se staříkem, který bude akorát ležet v posteli a sotva mluvit. Ale kdepak, pan Dragoun, ten ještě vtipkoval. A ačkoli započal rozhovor nevrloú poznámkou, na konci mě uklidnil: „A jestli jsem vám něco neřekl... tak si to domyslete!“

Nikola Sedloňová, 2. A

Gymnázium Václava Beneše Třebízského Slaný

